

Karadeniz Kadınları

– İbrahim COŞAR · 12 Aralık 2019

KARADENİZ KADINLARI

Karadeniz kadınının başı dik;
Sesi dalga sesi gibi melodik.
Verdiği karardan caydıramazsın;
Aklını beğenir, dediğim dedik!

Hedefi aklına koymuş bir kere;
Önünde duramaz çağlayan dere.
Dağın doruğunu mesken eylemiş,
Hiç kimse çıkamaz çıktığı yere.

Yüreğinde kavak yelleri eser;
İhanet yaşarsa kendine küser.
İçinde yanardağ gibidir sevda,
Mevzu sevmek ise dilleri susar.

Eşinin ardından dolanır bükü;
Evin direğidir kocası çünkü!
Ne şikayet eder, ne de beddua;
Belini bükerken sırtında yükü.

Kıvılcım yakılmış ise menzilden,
Bir ışık saçılıp durur fitilden,
Kimse bilmez içindeki yangını,
Sözü ağıtlarla dökülür dilden.

Lafı içe atmaz, nefsinin korur;
Cevabı anında yüzüne vurur!
Acısını nüktelerle sararken,
Aslında, derdini anlatır durur.

Herkes ile bölüverir aşını;
Hiç kimseyle paylaşamaz eşini;
Onurlu, namuslu olsun yeter ki;

Kendi yapar erkeğinin işini.

Düşmanı sarsa da dört bir cenahtan;
Ne mermiden korkar ne de silahtan;
Hayal kırıklığı yaşasa dünden;
Umutla başlıyor güne sabahtan!

Kana Karadeniz işlemiş kadın!
Hırçın bir denizle anılır adın.
Kol kanat gerersin sevdiklerine;
Yaşamak mı, yaşatmak mı muradın?

13.12.2019/Samsun

İbrahim COŞAR